

Moord in het verleden

Moord in het verleden

Hugo Renaerts

Hoofdstuk 1

De kantoren van TCF, Télévision Comercial Française, lagen aan de rand van Parijs. De architect had een groot gebouw ontworpen dat bijna helemaal uit glas bestond, maar zodanig dat je wel van binnen naar buiten kon kijken, maar niet omgekeerd. Het gebouw bestond uit een langwerpige deel van twee etages met de studio's en kantoren voor het lagere personeel en geflankeerd door twee torens van zes etages voor het hogere personeel.

Het optrekken van het gebouw had bij de buurtbewoners wel enkele protestacties ontlokt, georganiseerd door het Comité voor Groen, want er dienden bomen gekapt en een vijver drooggelegd, maar met geld en politieke steun is veel mogelijk. Dat moesten de buurtbewoners snel ondervinden. Er bleef nog wel wat groen over en daarover had men een mooi uitzicht vanuit één van de torens, al werd het gescheiden door een autoweg die de streek verbond met de hoofdstad.

De directeur, monsieur Douleur, stond voor een van de ramen en monsterte het drukke verkeer onder zich, toen de secretaresse, mademoiselle Germaine, het bezoek aankondigde.

Monsieur Douleur stond hoffelijk recht, verwelkomde zijn bezoeker met een stevige handdruk en wees op de comfortabele zetel voor zijn bureau. Monsieur Sanquain nam plaats en bood zijn gastheer een sigaar aan. Monsieur Douleur gaf vuur en beiden trokken even genotvol aan de sigaar.

‘En Jean?’ vroeg monsieur Douleur, ‘iets belangrijks? Het is nog vroeg. Ik wist niet dat je zo vroeg uit de veren kon.’

Hij lachte smakelijk. Jean Sanquain glimlachte terug, een beetje geheimzinnig.

‘Om je de waarheid te zeggen, Jacques, ik heb de hele nacht geen oog dicht gedaan.’

‘Een zware nacht, hé.... De bloemetjes buiten gezet? Een paar meisjes die de moeite waren?’

‘Integendeel, ik heb laat ons zeggen.... gewerkt.’

‘Nee, toch?’ Het klonk een beetje spottend.

‘Ik bedoel dan: alles zo’n beetje op papier gezet. De laatste weken had ik een uitstekend idee voor een nieuw programma, maar het moest allemaal nog op een rijtje worden gezet en deze nacht ben ik er helemaal uit gekomen.’

‘Een idee... weer een van je briljante invallen?’

Ook nu deed Sanquain of hij de spottende ondertoon niet merkte. Hij deed een lange haal aan de sigaar en blies de rook naar het plafond. Hij keek even rond in het kantoor van monsieur Douleur, de directeur van de televisieketen.

Douleur hield van luxe. Dikke tapijten op de vloer. Echte oosterse, handgeweven, dure tapijten. Antiek op de twee kasten. Echte zestiende eeuwse kandelaars en enkele oude boeddha-beeljes. Aan de muur moderne schilderijen. Een échte Picasso en een échte Kandinsky.

Smaak had Douleur niet, maar geld zat om zich aan te schaffen wat hij maar wou. Het interesseerde hem ook niet of het allemaal bij elkaar paste. Als het maar duur was en vooral, als je maar kon zien dat het duur was.

En op z'n bureau, temidden van papieren die hij toch nooit bekeek, een mooi ingelijste foto van zijn vrouw, terwijl iedereen wist dat hij er minstens drie minnaressen op nahield.

Ook zijn kledij getuigde van evenveel geld als van even weinig smaak. Een blauwe das met gele strepen op een duur zijden overhemd dat het midden hield tussen groen en geel, op de plaats gehouden met een gouden dasspeld met zijn initialen: JD. En zelfs zijn bril had een gouden montuur.

'En?' vroeg Douleur nogmaals.

'Briljant, ja, zo zou je het misschien kunnen noemen', antwoordde de zelfingenomen Sanquain.

'Je maakt me nieuwsgierig Jean. Brand los.'

Sanquain brandde niet meteen los. Hij wou de spanning opdrijven.

In tegenstelling tot de korte gezette figuur van Douleur was Jean Sanquain lang, mager en lenig. Zijn David Niven snorretje was zijn trots en iedere morgen besteedde hij er zorg aan. Zijn dunne haar was netjes in een zijstreep gekamd. Hij zette zich gemakkelijk achterover in de fauteuil, maakte een zwierige armbeweging, waardoor hij wat as van de sigaar op het dure oosterse handgeweven tapijt morste, maar het ontging hem. Douleur niet, maar die zweeg. Soms was de zelfingenomen Sanquain hem te veel, maar de man had ideeën en die ideeën hadden de zender nooit windeieren gelegd. Integendeel.

'Ik denk dat het hét idee van de eeuw is.'

'Goed, goed, ik ben één en al oor. Wat is het basisidee?'

'Het zal natuurlijk wat geld kosten, maar we worden maandenlang de meest bekeken televisiezender van heel Frankrijk.'

'Je maakt me steeds nieuwsgieriger.'

'Ik denk dat we het dubbele aan publiciteit gaan binnenhalen.'

'Jaja... maar het idee... waar gaat het over?'

Sanquain wachtte nog enkele seconden. Hij keek de directeur van TCF1 glimlachend aan. Dan viel één woord.

'Een tijdmachine.'

Jacques Douleur zakte achterover in zijn zetel en keek Jean Sanquain een beetje verrast aan. Het was heel even stil. Dan, alsof hij het niet goed verstaan had:

‘Een wat?’

‘Een tijdmachine.’

‘Wat bedoel je daar in godsnaam mee?’

‘Een spelprogramma. En de winnaar mag een reis maken in de tijd, naar de middeleeuwen, in de tijdmachine van professor Lambreu.’

Monsieur Douleur trok aan zijn sigaar en staarde Sanquain enkele ogenbikken lang en bijna meewarig aan.

‘En dat is dus je idee van de eeuw?’

‘Gedeeltelijk.’

‘Oh, er is nog meer?’

‘Uiteraard. Maar om hier te beginnen... wie wil eens niet in de tijd reizen, naar het verleden?’

‘Ja, wie...? Ik bijvoorbeeld.’

‘Kan ik me voorstellen. Maar de grote meerderheid van de mensen wél. En de grote massa wil zien wie er naar het verleden reist.’

‘Maar Jean.... Het is natuurlijk niet sarcastisch bedoeld... denk je echt dat er mensen rondlopen die wérkelijk geloven in een tijdmachine?’

‘Het hangt er van af hoe je het brengt. Interviews met de professor, met twee mensen die het geprobeerd hebben en die inderdaad naar het verleden reisden.’

Douleur schudde het hoofd.

‘Het is best mogelijk dat jij het hét idee van de eeuw vindt, Jean, maar ik zie er niks in.’

‘Het is nog niet alles?’

‘Oh nee?’

‘Het is, laat ons zeggen, het eerste deel, de aanloop, de voorbode van iets veel spectaculairders.’

‘Vertel.’

‘Je kent Big Brother?’

‘Wie kent het niet. Maar op dat soort programma’s raken de mensen uitgekeken.’

‘Mensen raken nooit uitgekeken op dat soort dingen. Alle mensen zijn voyeurs. Iedereen wil in het geniep zien wat anderen doen. Of laten.’

‘Goed, goed, maar wat heeft dat allemaal met de tijdmachine te maken?’

‘Alles. Ik zei je toch al dat er een vervolg op komt.’

‘Ja, ja, dat zei je, maar je zei niet welk vervolg.’

‘Big Brother in de middeleeuwen.’

Jean Sanquain leunde weer genoegzaam achterover.

Monsieur Douleur doofde zijn sigaar met een nijldige druk in de asbak en staarde zijn ideeënman nijdig aan.

‘Jean, het wordt de hoogste tijd dat je vakantie neemt. Dit... dit slaat helemaal nergens op. Hoe wil je het in hemelsnaam aan boord leggen om de mensen te laten geloven...’

‘Heb ik dat al niet eens eerder van je gehoord, Jacques?’

Douleur zonk even terug weg in zijn zetel. De arrogantie van die man was het enige dat hem stoorde. Iedereen sprak hem aan met monsieur Douleur en hoewel hij deze kerel al vaak gezegd had dit te doen, bleef die hem naar Jacques noemen. Een gewone, ordinaire Franse naam. Waren zijn ouders dan zo conservatief? Konden ze echt geen origineler naam bedenken? Hij had zo graag Fabian geheten. In ieder geval een heel aparte naam, een naam die respect afdwong. Maar nee, zijn ouders hielden het bij het ordinaire Jacques, een naam zoals duizenden Fransen en mannen uit andere landen heetten.

Hij bekeek Sanquain nadenkend.

Ja, het was inderdaad zo dat die man hem in de laatste tien jaar programma’s had aangebracht die goud hadden opgebracht. In heel Europa betaalde men veel geld voor de aankoop van die ideeën en TCF1 had nog nooit een programma hoeven te kopen. Integendeel, de ideeën van Sanquain werden door televisiezenders uit andere landen gretig gekocht.

Sanquain was ook de aanbrengrer van de grote succesreeks “Trek uit!”.

Vrouwen werden op elkaar losgelaten in een zandbak in een worstelwedstrijd. Gekleed in trui, rok, bh en slipje en de winnares was de vrouw die het eerst de ander van alle kledingstukken, behalve dan het slipje, kon ontdoen. Het programma werd wekelijks door miljoenen kijkers gevolgd en achttien televisiestations hadden daarna de rechten gekocht. De op sensatie beluste massa, zowel thuis als in de zaal, verkneukelde zich wekelijks en de grote finale haalde een record aantal kijkers, nog nooit eerder bereikt in Frankrijk.

Natuurlijk werd er wel wat geld tegenaan gesmeten en de finale was omgekocht, want monsieur Douleur had graag wat nader kennis gemaakt met één van de finalisten, die later een van zijn minnaressen werd en er toen niets op tegen had dat bij hem haar slipje er wél moest aan geloven. Maar monsieur Douleur kon zich veel meer permitteren en bovendien had het programma voor een rijkelijk inkomen gezorgd, waarover zelfs de belastingdienst zich in de handen wreef.

Hij herinnerde zich ook nog levendig het programma met de trampoline, waarbij de deelnemers halsbrekende toeren dienden uit te halen, tot groot jolijt van het publiek en de kijkers, de estafette die zo'n hoge ogen scoorde en andere programma's...

Sanquain was niet gek.

Maar nu dit?

'En hoe denk je dat van die tijdmachine geloofwaardig te maken, Jean?'

'Laat dat maar aan mij over.'

'Wetenschappers zullen dadelijk met bewijzen komen aandraven dat het onmogelijk is.'

'Wetenschappers?' Sanquain lachte smadelijk, 'wie luistert er nu naar wetenschappers? Wetenschappers kunnen dadelijk bewijzen dat leven na de dood onmogelijk is. Maar kijk eens naar het succes van die programma's waar mensen contact hebben met overledenen. Luistert het publiek naar de wetenschappers? Wie een beetje op de hoogte is van de medische mogelijkheden weet zo dat die alternatieven met hun hypnose, reiki, handoplegging en al die flauwe kul waardeloos zijn en alleen werken bij wie er in gelooft... maar miljoenen mensen trekken naar die kwakzalvers. Het grote publiek, Jacques, gelooft wat het wil geloven en de wetenschappers zullen dit als één grote grap beschouwen en hun mond houden. Die houden zich bezig met ernstige zaken, kijk...'

Met een zwierige armbeweging morste Sanquain weer wat as op het dure oosterse handgeweven tapijt en er ging een schok door Douleur, maar weer hield hij zijn mond.

'Kijk, eenmaal het publiek overtuigd van de waarheid van die machine, zullen ze aan de buis gekluisterd zitten. Het is iets totaal nieuw. In onze nieuwsberichten kunnen we ook fragmenten inlassen en een speciaal programma met wetenschappers, een documentaire, waarbij we die mensen laten zeggen dat een reis in de tijd niet onmogelijk is. We laten ze allerlei geleerde woorden gebruiken die niemand begrijpt en...'

'Ogenblik, Jean, zijn er wetenschappers bereid om die verklaringen af te leggen?'

'Maar Jacques, hoe lang werken we nu al samen? Wie zegt dat het om échte wetenschappers gaat? We zetten iemand een bril op en laten hem een tekst leren. Denk je dat er iemand uit het publiek gaat natrekken of die man inderdaad een professor is aan de universiteit in Montreal?'

Douleur knikte. Het was tenslotte niet de eerste maal dat ze het grote publiek bedrogen. Het was ongeveer de honderdste keer en beslist niet de laatste. Geef het volk wat het volk wil.

‘Koffie?’

‘Graag.’

Monsieur Douleur belde. Germaine, de trouwe secretaresse gleed onmiddellijk binnen.

‘Twee koffie, Germaine.’

‘Komt er aan, monsieur Douleur.’

Germaine wist het al. Ze had een koptelefoon aangesloten op de dictafoon van monsieur Douleur. Germaine was een vrouw die het wilde maken in het leven en om iets te bereiken is er niets zo efficiënt dan de geheimen te kennen van de grote bazen.

Terwijl ze wachtten was er een stilte. Douleur dacht na over al wat hij gehoord had. Sanquain dacht aan de koffie die zou komen en aan een tweede sigaar. En aan het geld dat zijn idee zou opbrengen.

Toen de koffie geserveerd was en Germaine zich had teruggetrokken naar haar koptelefoon om het gesprek te kunnen blijven volgen, kwam Douleur weer ter zake.

‘Vertel, Jean.’

‘Zoals ik al zei is het tweede deel is het interessantste. Maar laten we bij het eerste deel blijven, de selectie. Ik denk aan proeven die de kandidaten moeten doorstaan. Middeleeuwse proeven. In middeleeuwse kledij. Gevechten met houten zwaarden, het beklimmen van kantelen, het aantrekken van een harnas en daarmee een pacours afleggen, het zingen van een ballade, waarom niet? Het ontsnappen uit een kasteelraam, het opnemen tegen een draak... er zijn honderden dingen te verzinnen.’

‘Een decor dat geld gaat kosten...’

‘Jacques, denk nu toch eens niet aan het geld dat wordt uitgegeven. Denk aan het geld dat er tegenover staat, dat gaat binnenstromen. En in de Languedoc is er een vereniging van ridders, “Les Cavaliers du Roux”. Ze komen ieder weekend bij elkaar en leven dan als in de middeleeuwen. Ze hebben het kleine kasteel zelfs opgeknapt. Dat kan ons décor zijn. Ze hebben alles wat we nodig hebben en ik denk dat ze blij zullen zijn als ze kunnen deelnemen en wekelijks op televisie komen.’

Monsieur Douleur raakte stilaan in de ban van het voorstel.

Ja, hij zag ze al voor zich. Niet de ridders, maar de kijkcijfers. Tenslotte had TCF1 – Télévision Comercial Française 1 – al een flinke reputatie op het gebied van sensatieprogramma's. Hij knikte.

'En dan is er een winnaar.'

'Inderdaad. Natuurlijk, anders heeft het geen zin, nietwaar? De winnaar krijgt 50.000 euro.'

'Dat is een bom geld.'

Sanquain lachte spottend.

'Natuurlijk wordt er een contract opgesteld. En die 50.000 euro blijven netjes in onze zak. Laat dat maar aan Jean over!'

'En die winnaar reist in de tijdmachine naar de middeleeuwen?'

'Dat denkt hij. In werkelijkheid blijft hij natuurlijk in onze tijd, zoals je kan vermoeden.'

'Hoe ga je dat aan boord leggen?'

Sanquain stak een nieuwe sigaar op. Douleur schoof demonstratief de grote asbak, een ontwerp van Salvador Dalí overigens, in zijn richting. Het dure oosterse handgeweven tapijt had al genoeg as geslikt.

'Nu komt het natuurlijk en iedereen zal weten wat er gebeurt. Behalve onze winnaar. Nu wordt het een soort Big Brother in de middeleeuwen. Heb je ooit de film "The Truman Show" gezien?'

Douleur knikte van nee. Hij keek zelden naar films. Tot drie weken geleden had hij gedacht dat Ingmar Bergman een bekende violist was.

'Dit wordt de middeleeuwse versie daarvan. De tijdmachine staat opgesteld in de Provence, dicht bij een uitstekend bewaard gebleven kasteel. Onze man stapt in. Er is gezoem, er gaan lichtjes branden binnenin. En dan wordt het stil. Onze man stapt uit. Niets meer, alles weg. Hij gelooft natuurlijk nog steeds in een grap. Maar er komen middeleeuwse burgers en die bekijken hem en de machine heel vreemd. Natuurlijk zijn in de bomen camera's aangebracht. Onze man wordt naar het kasteel gebracht. In de meeste kamers, zalen, hallen en pleinen zijn verborgen camera's opgesteld. Onze man wordt door miljoenen kijkers gevolgd tijdens zijn verblijf in de middeleeuwen.'

Douleur bekeek de hele zaak nadenkend.

'Zal "onze man", zoals je hem noemt, inderdaad geloven dat hij in de middeleeuwen is terecht gekomen?'

'Als hij die hele zaak van de tijdmachine al zou bekijken als een grap en zijn verblijf in het kasteel ook, dan zijn er wel enkele middelen om hem te overtuigen dat hij inderdaad zes of zeven eeuwen in de tijd is teruggegaan.'

'Zoals?'

‘Stel je voor dat voor je ogen de beul iemand onthoofd. Dat er iemand wordt opgehangen. Zou jij dan nog twijfelen. Zou jij nog denken aan een grap?’

Douleur morste nu zelf de as van zijn sigaar. Hij bekeek Sanquain met grote ogen.

‘Je bent toch niet van plan iemand te laten onthoofden of op te hangen, veronderstel ik?’

Jean Sanguain lachte alweer een beetje meewarig. Douleur, dacht hij, was niet het grote licht. Hij had alleen voldoende geld om zich te omringen met verstandige en creatieve mensen. Zoals ikzelf, dacht hij zelfingenomen.

‘Natuurlijk niet. Laat het allemaal maar aan mij over. Het enige wat jij moet doen, Jacques, is cheques uitschrijven en overschrijvingen ondertekenen. Het wordt dé serie van de eeuw, geloof dat maar. Ik heb alle details in mijn hoofd.’

‘Mmmmm’ zei monsieur Douleur.

Het was het enige wat hij op dat moment kon bedenken.

‘En nu zou ik wel een whisky lusten’ zei Sanquain, zich gemakkelijk achterover zettend.

Douleur begaf zich naar de ebbenhouten Indische kast met uitgesneden plantmotieven, opende het bovenste vak en nam de fles whisky en twee glazen. Voor de zoveelste maal liet Sanquain zijn blik door het kantoor dwalen en slaagde er met moeite in een huivering te onderdrukken. Zijn ogen rustten even op het doek van Kandinsky.

‘Dit is lelijk, Jacques, werkelijk lelijk.’

Hij schudde onbegrijpend met het hoofd.

Douleur schonk de whisky in, keek naar het schilderij en zette de fles weer op haar plaats.

‘Het is een echte Kandinsky, Jean. Ik heb het door een expert laten controleren.’

‘Ik twijfel er niet aan dat het een echte Kandinsky is. Hoewel, een kind van tien jaar zou het kunnen maken. Vegen en kladden, met een grof penseel hier en daar op het doek gekletst.’

‘Kunstkenner zeggen dat het waardevol is. Weet je hoeveel het gekost heeft?’

‘Laat me raden... 5000 euro?’

‘Denk aan het dubbele.’

‘Weggegooid geld, Jacques, weggegooid geld... gezondheid.’

De twee mannen nipten aan hun glas.

Sanquain was niet van plan het onderwerp te laten schieten.

‘Een kerel die zo iets maakt, zouden ze in een krankzinnigengesticht moeten opsluiten. Natuurlijk, ook de mensen die het mooi vinden. Jij vindt het toch

niet mooi, Jacques? Het hangt hier alleen maar voor de handtekening van die Kandinsky. Je zou je smaak toch eens moeten aanpassen, Jacques...'

Monsieur Douleur had een hekel aan die kerel. Ware het niet dat hij zoveel geld opbracht, hij zou hem met plezier persoonlijk alle trappen van het gebouw afduwen en hem door de glazen deur naar buiten trappen. Iedereen had respect voor Douleur, behalve deze kerel.

En de secretaresse Germaine, maar dat wist Douleur niet.

'Ik begrijp niet' vervolgde Sanquain, voortbordurend op zijn stokpaardje, waarom nu precies die Kandinsky zoveel geld waard is. Er zijn duizenden schilders die hetzelfde doen of nog veel beter. En 10.000 euro is dat waard? Luister es, Jacques, als morgen niemand méér dan 5 euro biedt voor zo'n ding, is Kandinsky nog maar 5 euro waard.'

'Kunnen we verder over dat programma praten, Jean?'

'Nee, er zijn dingen die ik niet begrijp. Neem du Picasso. Wereldberoemd' hij wees naar het schilderij waar een vrouw met een purper gezicht en groen haar in vrij vierkante gelaatsuitdrukking stug het kantoor in keek, 'wereldberoemd, zeg ik, maar er zijn op de wereld meer dan duizend schilders die beter zijn dan Picasso, maar waar we nog nooit van gehoord hebben. Kun jij dat verklaren, Jacques?'

'Ik zou graag over dat programma willen verder praten...'

'En hetzelfde gebeurt in de muziek. Nou, muziek... vertel me nu eens wat de Rolling Stones méér hadden dan die duizenden andere groepen die evenveel lawaai maken... we leven in een vreemde wereld, Jacques.'

'Kunnen we even terug naar de middeleeuwen, Jean? Jouw visie over kunst interesseert me niet.'

'Oh, pardon. Wat wou je nog meer weten?'

'Alles!'

'Zoals ik al zei, morgen breng ik het hele concept, netjes uitgeprint, hier op je bureau.'

Hij stond recht en dronk de rest van de whisky in één teug.

'Morgen, rond deze tijd'

Hij keek nogmaals rond en schudde bedenkelijk het hoofd.

'Wat jij nodig hebt, Jacques, is de raad van een goede binnenhuisarchitect. En een nieuwe fles whisky, ik heb gezien dat deze bijna leeg is.'

Jean Sanquain sloot de deur achter zich. Monsieur Douleur beet nijdig de punt van een sigaar af. Zijn hand beefde toen hij de aansteker naar de sigaar bracht. Toen Sanquain het bureau van Germaine passeerde had ze haar koptelefoon afgezet. Ze stond recht en opende hoffelijk de deur.

Hoofdstuk 2

Germaine Duchamps parkeerde haar auto net buiten het kamp, bij alle andere, op het grote parkeerterrein, dat van het domein was afgesloten door een houten palissade. Daarachter verhief zich de kasteelruïne.

In de achteruitkijkspiegel werkte ze haar wenkbrauwen en lippen wat bij. Niet dat de autorit van bijna vijf uur haar gelaat had aangetast, maar het was een vaste gewoonte voor ze uitstapte. Uit ervaring wist ze dat het uiterlijk van een vrouw altijd een belangrijke rol speelt als het er op aankomt met mannen te onderhandelen. Mannen zijn daar nu eenmaal gevoelig voor.

Ze begaf zich naar de toegangspoort, waar een soldenier, compleet met zwaard en hellebaard haar vragend aankeek.

‘Ik ben Germaine Duchamps, secretaresse van monsieur Douleur van de televisiezender TCF1. Ik heb een afspraak met monsieur Georges Dubois.’

De soldenier nam haar helemaal op, van boven tot onder en van onder tot boven.

‘En waar is uw kleding, madame?’

‘Mademoiselle.’

‘Waar is uw kleding, mademoiselle?’

‘Kleding?’ Germaine bekeek zichzelf. Ze vond dat ze er piekfijn uitzag.

‘Niemand mag hier binnen zonder originele middeleeuwse kleding uit de middeleeuwen, mademoiselle’, zei de soldenier.

‘Maar ik kom iets belangrijks bespreken met monsieur Dubois. Ik kom van de televisiezender TCF1.’

‘Al kwam u van Mars, mademoiselle, regels zijn regels. Heeft men u dat niet verteld?’

‘Ik weet alleen dat ik een afspraak heb met mijnheer Dubois. God, man, ik kom van de TCF1 voor een belangrijke zaak.’

Het ergerde haar dat de naam van deze grote televisiezender niet het minste respect opriep bij deze verklede carnavalkerel.

‘Het spijt me, mademoiselle...’

‘Kunt u de heer Dubois niet melden dat ik hier ben?’

De soldenier zuchtte.

Hij draaide zich om en riep iets naar binnen.

‘Een ogenblik mademoiselle.’

Germaine was gekrenkt. Normaal volstond het om de naam TCF1 uit te spreken en alle deuren gingen vol respect open. Alleen deze brutale middeleeuwse kerel waagde het om haar zomaar voor die poort te laten staan.

Ze begon nerveus wat over en weer te lopen. Het duurde haar te lang. Ze stak een sigaret op. Kalmerende invloed van de tabak.

‘Zeg...’ ze wendde zich opnieuw tot de soldenier.

‘Mademoiselle?’

‘Duurt het nog lang voordat die Dubois me kan ontvangen?’

‘Ik zou het niet weten, mademoiselle. Men brengt hem op de hoogte.’

‘U hebt me toch duidelijk verstaan? Ik kom uit naam van de TCF1.’

‘Jawel, mademoiselle.’

Germaine zuchtte. Ze stak weer een sigaret op en wandelde weer wat over en weer. Op het parkeerterrein keek ze naar de auto’s. Er waren er van alle slag, van goedkope twee pk’s tot dure bmw’s, van bijna-wrakken tot luxueuze modellen. De Chevaliers du Roux herbergden blijkbaar leden van alle standen. Tenslotte kwam een vrouw van middelbare leeftijd naar buiten, met een pak kleren op de arm. Ze liep op Germaine toe.

‘Het spijt me dat men u niet op de hoogte heeft gebracht van onze regels, madame.’

‘Mademoiselle’, het klonk al bitter.

‘Mademoiselle. Men heeft uw chef of wie dan ook niet op de hoogte gebracht. Hier binnen in ons domein wordt men alleen toegelaten in originele middeleeuwse kleding. Monsieur Dubois heeft er voor gezorgd.’

Ze reikte het pak kleren aan.

Germaine nam het in ontvangst en bekeek het. Een lijfje, een onderrok, een onderkleed, een lang bovenkleed en een ceintuur. Allemaal grof geweven in linnen.

‘Ik wordt dus verondersteld dit aan te trekken?’

‘Als u binnen wilt komen, ja, mademoiselle.’

‘Kan monsieur Dubois niet naar buiten komen?’

‘Nee, mademoiselle.’

‘En waar word ik verondersteld dit aan te trekken?’

Ze keek demonstratief naar de soldenier en verdacht hem er van een beetje een spottende glimlach op te zetten.

‘Misschien op het parkeerterrein, tussen enkele auto’s. Er komt toch niemand meer. Iedereen is binnen.’

De twee vrouwen begaven zich naar het parkeerterrein. In een ruimte tussen twee auto’s bleven ze staan. Germaine bekeek de kledingsstukken.

‘Hoe trek je dat aan?’

‘Ik zal je helpen, mademoiselle.’